

== „ÉN VAGYOK
AZ ÚT, AZ IGAZ-
SÁG ÉS AZ ÉLET.” ==

== „SENKI NEM
MEHET AZ ATYÁ-
HOZ, HANEM ÉN
ÁLTALAM.” ==

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

THE GOSPEL MESSENGER

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

PUBLISHED MONTHLY BY THE HUNGARIAN BAPTIST ASSOCIATION.

Kéziratok, reklamációk a szerkesztőséghez intézendők. — Editor's office: Grand Ave. Cleveland, O.

UT A MENNYBE.

A rómaiak uralma idejében minden ut Rómába vezetett. Az óriási birodalom fővárosa, Róma, olyan helyet foglalt el ebben a világbirodalomban, mint a szív a testben, mely az összes ütő- és visz-ereknek kiinduló pontja. Épigy gondolják máma is az emberek, hogy oárlhogyan is haladnak, ha utban vannak, a mennybe jutnak. Ez azonban egy igen nagy csalódás, amelyből rettenetes lesz a kiábrándulás. Akik nem olvassák a bibliát, s ha olvassák is, csak felületesen teszik azt, nem tudják az Ur Jézusnak ezen fontos igazságára vonatkozó kijelentését, s így tévelyegnek az ő elméjekben.

Az egyik azt mondja: Az ember éljen tisztességes élet nálluk abban nyilvánul, el senkiét s akkor a mennybe jut.

Az a megjegyzésünk erre, hogy az emberek ezt csak mondják, de nem cselekednek. A tisztességes élet nálluk abban nyilvánul, úgy,

hogy addig nem ejtenek ki szájukon rossz szavakat, míg erre alkalom nem nyílik. Addig nem haragusznak meg, míg meg nem bosszantják. Addig nem bántanak senkit, míg utjokat nem keresztezi valaki. Hiszen a ló sem rug, mindig, az eb is pihenteti fogait, csak alkalom adtán harap. Ha az ember tisztességes magaviselete, s a többi más erényei, melyeket a mennybe vezető ut gyanánt tekint, csupán csak egy darabig tartanak s azután megszakadnak, hol van az ut folytatása? Ilyen ut sehova sem vezet. Minden célhoz vezető ut folytatólagos.

Mások azt mondják: Jó vallásom van, én üdvözülök. A vallások célját nem ismeri az, a ki ilyen kijelentést tesz. Az utmutató nem maga az ut, csak jelzi az irányt. Ép így az isteni kijelentéseken alapuló vallás csak jelzi az irányt, a melyen az embernek haladni kell. De azt kérdezzük, vajjon köve-

ti-e az emberek az ő vallásuk utasításait? Vajjon nem szegik-e meg azokat minden nap? Ezzel is úgy vannak az emberek, mint a tisztességgel, abban hagyják, hogy újból elől kezdjék.

Egyetlen út van a mennybe, s ez Jézus Krisztus személye. „Én vagyok az Ut” — mondá az Ur Jézus. Amiképpen otthon a miniszterek fogadószobájába csak a miniszter titkárja útján lehet bejutni, úgy a mennybe egyedül Jézus Krisztus által juthatni el. Kedves olyasom, neked Jézus Krisztust kell megismerned, közbenjrodul elfogadnod, s ez uton juthatsz örök céldhoz. Azért az evangéliom prédikátorainak épügy, mint az evangéliom szellemü lapoknak az a céljuk, hogy Jézus Krisztust megismertessék az emberekkel.

„Keresd Jézust, mert egyéb rajtad semmi nem segít!”

KERESZTYÉN TÁRSALGASA FELÜLETESSEL ÉS KÉPMUTATÓVAL.

A világon legelterjedtebb könyv a biblia. Tehát a valóság reá cáfol arra az álitásra, hogy nincs szükség a bibliára. A biblia után vajon melyik könyv örvendhet legnagyobb elterjedésnek? Talán Shakespere munkái, vagy Göthe írásai? Nem, egyik jeles írónak sem terjedtek el a munkái annyira, hogy a biblia után közvetlen lehessen sorolni. Hanem élt Angliában egy üstfoltozó, ki megtérése után baptista prédikátor lett. Bunyan János, ki egy csodálatos könyvet írt „A Zarándok útja” címen. Ez a gyönyörű allegorikus könyv legyőzte a többiét, s az egész világon ismertté lett. Ebből a csodálatosan szép könyvből közülünk egy részletet az alábbiakban.

„Azután láttam álomomban, amint Keresztyén tovább vándorolt s a mint a lapályra érve, az utszélien három mélyen alvó, láncra vert embert pillantott meg. Az egyiket Együgyűnek, a másikat Restnek, a harmadikat Vakmerőnek hívták.

Ilyen helyzetben látván őket Keresztyén, odament hozzájuk azzal a szándékkal, hogy felkelti őket s rájuk kiáltott: „Olyanok vagy-

tok, mint a ki fekszik az árboefának tetején”. (Péld. 23, 34.) Mert a holt tenger van alatta- tok feneketlen mélységével. Ébredjete emberek, s jertek ide! Halljátok meg szómat s én segítő kezet nyujtok néktek, hogy láncotoktól megszabaduljatok”. Azután így folytatta: „Ha az, ki mint ordító oroszlán szélylyel jár (1 Péter 5, 8.), előjön, bizonyára elnyel titeket”. Ezek pedig reá bámulva, ilyformán válaszoltak neki. Együgyű azt mondá: „Én nem látok veszedelmet”. — Rest felelé: „Hadd aludjam még egy kicsit!” — Vakmerő így szólt: „Ki-ki a maga bőrét viszi a vásárra”. — Ezzel újra álomba merültek s Keresztyén tovább folytatta útját.

Bántotta, hogy veszedelemben lévő emberek oly semmibe veszik annak a jóságát, a ki jószántából segíteni akart rajtuk, felkeltvén őket, jó tanácsot adván nekik s felajánlván segítségét, hogy bilincseikből kiszabaduljanak. E felett töprengve, két embert pillantott meg, a kik a keskeny uton balkéz felől a falon hágtak át és feléje siettek. Az egyiket Felületesnek, a másikat Képmutatónak hívták. Midőn feléje közeledtek, beszédbe ereszkedtek velök.

Keresztyén. „Honnan és hová, urak?”

Felületes és Képmutató. „Az Áldiosóság országából valók vagyunk és a Sion hegye felé iparkodunk, hogy hirnevet szerezzünk magunknak”.

Keresztyén. „Miért nem jöttetek be azon a kapun, mely az ut elején van? Avagy nem tudjátok-é, hogy meg van írva: „a ki nem az ajtón megyen bé, hanem másuanét hág bé, lopó és tolvaj az”. (Ján. 10,1.)

Felületes és Képmutató. „A kapun való bemenetelt igen nagy kerülő utnak tartják honfitársaink, azért a rövidebb utat szokták választani s a falon hágnak át, a hogy mi tetünk”.

Keresztyén. „De nem tekintí-é engedetlenségnek az az Ur, a kinek városa felé sietünk, hogy kijelentett akarátát semmibe se veszteket?”

Felületes és Képmutató. „A mi ezt illeti, azon sohase törd a fejed, mert a mit a világ tesz, az a bevett szokás, erre — ha kívánod — ezeréves bizonyítékokkal szolgálhatunk.”

Keresztyén. „De megállhat-é eljárastok a törvény előtt?”

Felületes és Képmutató. „Ezt a szokást,

mely ezer éven keresztül fentartotta magát, egy igazságos bíró is kétségkívül érvényes szokásjognak fogja elismerni, de eltekintve ettől, mit számít az, hogy miként jöttünk ide, ha már egyszer itt vagyunk az uton? Ha itt vagyunk, hát itt vagyunk; te is ezen az uton vagy, bár — miként gondoljuk — a kapun jöttél be; mi az azon az uton vagyunk, holott a falon húgtunk át. Már most mondd meg, mi tekintetben vagy előbbre nálunknál?”

Keresztyén. „Én Mesterem törvénye szerint járok, ti pedig botor szeszélyek szerint. Ezen ut Ura titeket már a tolvajok közé fog számítani s kételem, hogy az ut végén a jóra való emberek sorába fogtok felvételt. Az ő utmutatása nélkül a magatok erején jöttetek be, a magatok erején kell majd kimennetek is, az ő kegyelme nélkül.”

Erre röviden azt felelték, hogy ki-ki magára ügyeljen. Azután láttam, hogy folytatták utjokat egyenkint, nem sokat törődve egymással. Nemsokára azonban kétségbe vonta a két ember, hogy a mi a törvényeket és parancsolatokat illeti, ők kevésbé lelkiismeretesek voltak Keresztyénél. „Mert nem is látjuk” — így okoskodtak — „miben különböznél oly nagyon tőlünk, ha csak nem a kabátban, melyet nyilván szomszédid egyike adott reád, hogy meztelenséged gyalázatát eltakarja”.

Keresztyén. „Mert nem a kapun jöttetek be, nem fogtok törvények és parancsolatok által megigazulni. (Gal. 2, 16.) A mi pedig a rajtam levő kabátot illeti, azt annak az országnak Ura adta nekem, mely felé uton vagyok s a miről mondtátok, éppen azért, hogy meztelenségemet betakarja. És hozzám való jó-sága jeleként hordom azt, mert azelőtt rongyoknál egyebem nem volt. S vándorlásom közben ez az én vigaszom. Mert, így gondolkozom, hogy ha majd a város kapujához érzem, az Ur bizonyára a magácnak fog ismerni, mert az ő kabátját hordom, melyet szabad kegyelméből ajándékozott nekem, mikor rongyaimtól megváltott. Azonkívül egy bélyeget viselek homlokomon, melyet talán még észre sem vettetek, ezt a bélyeget az én Uramnak egy kedves embere nyomta homlokomra, mikor vállamról a teher lehullott. Sőt mi több, azt is közölnöm kell veletek, hogy egy pecsétes levelet is adott, mely vigasztalásom legyen vándorútamon s meghagyta, hogy ezt a menyeyei kapunál bemenetelem biztosítékul adjam

át. Attól tartok, hogy mindezek nélkül szükködtök, éppen annál az oknál fogva, mert nem a kapun jöttetek be”.

Mindezekre a beszédekre nem volt szavuk, csak összenéztek s nevettek. Azután láttam, hogy folytatták utjokat, de Keresztyén ment legelől. Nem volt több mondani valója, csak magában töprengett, majd sóhajtozva, majd pedig örvendezve; az írást is olvasgatta, melyet a fényövezte lények egyikétől kapott s abból erőt merített.

Láttam azután, hogy haladnak tovább s Akadály dombjához érkeztek, melynek lábánál forrás buzogott. Itt két ut nyílt azon kívül, mely a kaputól idevezetett, az egyik jobbra, a másik balra a domb oldalán; de a keskeny ösvény egyenesen a dombra vitt, mely Akadálynak nevezetett. Keresztyén odalépett a forráshoz (És. 49, 10.) és ivott belőle, hogy felüdítse magát s azután neki indult a dombnak e szavakkal:

Meredek a lejtő, mégis fel kell hágnom,
Ha lankad is erőm, van még bátorságom!
Mert tudom, hogy az élet útja itt visz el,
Távozz hát félelem, bátorság ne hagyj el!
Mert jobb emez uton bajjal tusakodni,
Mint a vig ösvényen örvénybe hullani!

A másik kettő is elérkezett a domb lábához, de látván, hogy a domb meredek és magas, továbbá, hogy még két más uton is haladhatnak, melyekről azt hitték, hogy a domb tuloldalán a Keresztyén útját meg fogják találni, ezeket a kényelmes ösvényeket választották. Ez utak egyikét Veszedelemnek, a másikat Romlásnak hívták. A két ember egyike a Veszedelem útjára tére, mely őt sűrű erdőbe vitte, a másik egyenesen a Romlás útjára lépett, melyen sötét hegyek közé tévedt, itt azután megbotlott, elesett s nem kelt fel többé.

„Igyekeztek bémenni a szoros kapun: mert sokan (mondom néktek) igyekeznek bémenni és nem mehetnek”. (Luk. 13, 24.)

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

(The Gospel Messenger)

Az Amerikai Magyar Baptista tulajdona.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSŐ HETÉBEN

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre..... 50 cent

Fél évre..... 25 cent

Egyes szám ára..... 5 cent

Magyarországra egész évre 2 kor. 50 fill.

Subscription 50 cents per year.

Missió célokra 50-100 példányonként
árengedmény.Előfizetési pénzek a szerkesztő nevére
küldendők.

A SZERKESZTŐ ROVATA.

— Valaki jajgat és ki gondolná, hogy B—m volna az? Lapunkban egy szelid kritika jelent meg bizonyos szombatos atyafiak (?) eljárására és nézetére vonatkozólag, s amint Pál óva intette a gyülekezetet, a 'futkározó atyafiak'ra vonatkozólag, úgy mi is meg mertük ezt némelyekkel szemben tenni és mi történt? A hangzatos, hosszú cím mögé bujt E. Trombita szomorúan megharsant, s a szeretettel nem megegyezőnek minősítette eljárásunkat.

Mi erre csak azt mondhatjuk, amit az Ur mondott az írástudóknak és farizeusoknak: „Aki közületek bűn nélkül való, az vessen először követ ő reá”. Mi olvastuk a fentjelzett lapban, hogy valakit B—m. atyafiék kizártak „lélek-gyilkosság” és stb. miatt és mint ilyen-től óvtak mindenkit. Azt is olvastuk, hogy B—m. a szombatisták fejéhez verte „A betű megöl” mondást, s ezzel betűragóknak bélyegezte őket, s mi olvastuk még sok mást is, hát ez megegyezett a szeretettel? Mi nem szándékozunk B—m. viselt dolgaival foglalkozni, (értve a lelki dolgokat) mert lapunk ne mszemetes láda, csupán azt akarjuk mondani, hogy a legkissebb alapja sincs annak, hogy épen ő méltatlankodjék multkori eljárásunk felett.

— Olyan időben élünk, melyben a hálátlanság szelleme könnyen urrá válhatik feletünk. Ugyanis a munkaviszonyok rosszabbak, mint általában szoktak lenni, s ilyenkor az emberek zugolódóvá lesznek. A keresztyén ember épugy szenved, mint az istentelen, de a keresztyénnek vigyázni kell, hogy ne legyen ép oly hálátlan, mint amaz. Sokan amellet, hogy emberhez illően táplálkoztak és ruházkodtak, még az otthoni terhen is könnyithettek, de amidőn kezd vékonyan folyni, ezt elfelejtik, s hálátlanokká lesznek. A keresztyén ember adjon hálát Istennek a múltért, s bízzék abban, hogy az Ilyés hollói örök életűek. Van egy gondviselő Isten, ki meghallgatja az imát, azért hát nem zugolódni, hanem imádkozni kell nekünk a nehéz időkben. Sokan ezt együgyű gondolkodásnak bélyegzik, de e sorok írója már átélte egy néhány időt, s amit írt, azért helyt áll a modern gondolkodásnak előtt is. A valóságos tények a kétkedők ajkára fagyasztják a mosolyt. Már pedig millió és millió eset bizonyítja, hogy a hitből származott ima többet ér a legdühösebb szónoklatnál is. — Még egyet nem szabad elfelejteni. „Minden nyomorúságnak oka a bűn”, mentől több bűn halmozódik fel ezen „új világ”-ban, annál több nyomorúság lesz. Igyekezzünk azon, hogy az evangélium prédikálása, a személyes társalgás, a vallásos iratok és lapok terjesztése és különösen a jó példa által olyan missiót fejtsünk ki, hogy ez által a bűn mindig jobban ki legyen irtva, s a jólét otthonosabb legyen az „új hazánk”-ban.

— Indianapolis államban egy szellemes honatya, névszerint J. Kolbert egy törvényjavaslatot akar benyújtani, mely szerint alkoholt (bor, sör, vagy pálinka alakjában) csak azoknak volna szabad adni, kikről beigazolódott, hogy „mértékletes ivók”. A saloonokban csak igazolvány ellenében lehetne sört, bort, vagy pálinkát kapni. Ha ezen furesa dolog valahogy általaóssá válna, vajjon közülünk hányan rejtegetnék zsebükben a bizonyítványt?

— Lapunk terjedése azt bizonyítja, hogy az ajánlóknak nem kell szégyenelni magukat midőn azt kérdik: „Micsoda lap ez?” Reméljük, hogy ez évben minden egyes olvasó lelkiismeretbeli kötelességének fogja tartani, hogy legalább egy, vagy két új előfizetőt szerezzen. „A mi nekem jó, másnak is jó”, ez legyen jel-szavunk. Szerkesztőnk mindent elkövet, hogy

a lap átadásánál sikert is tudjon felmutatni. Megrendelő ivvel szolgálunk mindenkinek, s kériünk minden új megrendelést kizárólag a megrendelő iv által eszközölni.

— Szerkesztőnk erős meghűtés következtében képtelen volt teendőit végezni. Kik'e miatt kellemtelenül voltak érintve, szíves elnézésüket kérjük.

—o—

MIKÉNT KELL HELYT ÁLLANI, VAGY AZ UTOLSÓ GYUFASZÁL.

Hideg téli éjszaka volt, így kezdi egy lelkész az utolsó gyufaszálról szóló e történetet. A gyorsvonatra vártam egy váróteremben. Az ész: szél megrázkódtatta az ablakokat, mint ha mindeniket szét akarta volna zuzni s jól hallottam, hogyan zugtak a távirda-sodronyok ott kint a sötétben. Nehéz, fekete felhők tolongtak az égen s egyetlen egy csillag sem vetett sugárt a földre.

Egyszerre csak egy kis emberke lépett be, kezében éjjeli lámpával. Körülbelül 70 éves lehetett már. Haja egészen fehér s szakállá is alig mutatott néhány szürke szálát. Lámpáját a padra tette, begombolta kabátját s oda ment a kályhához, hogy magát felmelegítse.

„Milyen idő ez, mondá, miután barátságosan „jóestét” kívánt.

„Bizony rettenetes éjszaka. Örülhet, aki most kelemes szobácskában maradhat s meleg ágyban fekehetik”, felelém.

„Igaza van”, válaszolt az öreg. „De hát ha már husz éve vagyunk a vasutnál, hozzászok mindenféle időhöz. Pedig ez veszedelmes állomás, Uram! Ha a szél végig süvölt a távirdasodronyokon, mindig rá kell gondolnom egy éjszakára, melyet soha el nem felejték”.

„Ugyan beszéljen valamit róla”, kérém az öreget. Közelebb huztuk a padot a kályhához s a történetet hallám:

„18 éve lakom a kis házikóban, mely innen nem messze a híd végénél fekszik. A vas-pálya keresztül megy a folyó hídján s azután még egy alagut következik. Ez a legveszedelmesebb hely az egész pályán s ugyancsak jó szeme s füle legyen annak, ki itt kötelességét teljesíteni akarja. Nem is jöttem volna ide, ha olyannyira nem vágytam volna magányosságban lakozni. Nőm s gyermekem, amint hiszem, Istennél vannak már odafönt s mivel

oly egyedül állok a világban, örültem, hogy ez állomást enlyerhettem.

De hadd térjek a dologra. Épen ily éjszaka volt, mint most. A szél üvöltött s metsző hideg volt. Minden éjjel tíz órakor be kellett megnem az alagutba, hogy rendbe van-e minden? A híd olyan ugynevezett nyílt híd, melynek karfái nem voltak s melyen a vágányok mellett keskeny deszkaösvény vezetett. Lámpámmal megvilágítottam a síneket. A híd végéhez közel megállottam, mert a sínek egyike el volt törve.

Rettenetes aggodalom szállott meg. A gyorsvonatnak nem sokára jönnie kellett s ha nem jelzem a veszélyt, talán száz meg száz ember elveszett. A hídrol az alagutba akartam menni, hogy lámpámmal intsek a közelgő vonatnak. De amint ebbe beléptem, az irtózatosszélroham visszataszított, lámpám üvegje széttört s a világ — kialudt.

Hideg borzadály futott át tagjaimon. — Mintegy meg voltam bénulva. Lázás reszketéssel kerestem gyufát a zsebemben. Épen csak egy volt, az utolsó. Lámpámat nem gyújthattam meg. Szétzúzva hevert az a földön. Kabátomban egy régi ujságot találtam. Egyszerre az a kérdés támadt fel bennem: Mi lesz belőlem, ha a szél eloltja a lángot. Mert az ujságot akartam meggyújtani s azzal világítani. Minden testrészem reszketett. — Imádkoztam a Mindenhatóhoz mint még sohasem azelőtt.

Távrolról tompa zugás hallatszott. Ez volt a gyorsvonat. Nemsokára feltűnt a mozdony világító lámpája. Mindig közelebb jött. Már hallottam a gép zugását. A borzasztó hideg dacára homlokom kiverte az izzadás. A vonat beért az alagutba. Most kellett megadnom a jelt. Térdre rogytam s köpönyegem magam körül vontam. Kezem reszketett, úgy, hogy azt az utolsó gyufaszálát alig birtam meggyújtani. Az ujság tüzet fogott s az égő papírt feldobtam a levegőbe. Alig egy pár pillanat s a vonat mellett robogott el. De hálá Isten, a vonatvezető meglátta jelzésemet s hallottam a fékezők recsegését a kerekeken. Azután már nem is hallottam semmit s eszmélet nélkül rogytam a földre.

Mikor magamhoz tértem, az utasok könyyezve szorongatták kezemet. A vonatot visszatolták az előbbi állomásig s munkásokat küldtek, hogy a megromlott pályát kijavítsák.

Jutalmul jobb állomást akartak adni, de én megmaradtam e helyen. Hanem két emlékem van abból a rettenetes éjszakából. Hajam, mely addig szőke volt, hófehér lett. A másik emlék ez az óra, melyet az urak ajándékoztak”.

E szónál egy gyönyörű s értékes órát huzott ki zsebéből. „Szép ajándék, úgy-e bár?” mondá. „S mégis Isten műve volt, hogy a papírt meggyújthattam s jelt adhattam”.

Az én vonatom nemsokára elérkezett. „Mihelyt ez a vonat elrobogott, megyek megint a hidra”, mondá az öreg. Mikor beszállottam, meglobogtatta lámpáját s így kiáltott: „Szerencsés utat!”

A „Keresztyény Naptár” után.

A BELSŐ EMBER.

Ember szemétől bűneim
El-el takarhatom,
S behunyva lelki szemeim
Magam ámithatom.
De Isten lát szívek, vesékbe be!
Előtte nincs elrejtve semmise!

Mit ér a látszat, ha belül
Reánk tapad a szenny;
Mit ér az érdem-jel felül,
Ha bűn van lelkemen.
A színlelés és külső tisztelet
Soha meg nem szentelhet engemet.

A földi ajk dicsérhet ám,
S nyújthat arany babért,
Mégis gyalázat vár reám,
Sok rút botlásomért.
Isten kegyelme sokkal több nekem,
S ha ő dicsér: Teremtő Istenem!

Majd jön idő, s a nap elé
Táru minden titok,
De sok babér lesz senimivé,
Sok kín és hamisított.
Ott áll a belsők leplezetlenül,
A jó, a rossz nyilván előkerül.

De nekem van oly fegyverem,
— Habár nem is enyém, —
Melylyel lerontom szégyenem,
— Örökbe kaptam én. —
Oh Jézusom, enyém az érdemed,
És ez megóv, megszentel engemet.

Missió közlemények

ALÁMERÍTÉS TARRYTOWN, N. Y.-BEN.

Január 15-én a fentemlitett városkában oly nevezetesség történt, mi által érdeklődésünket nyíltan felkelti.

Tarrytown igen hírneves, mivel lábainál az amerikaiak kedvelt Hudson-folyója rohan az Atlanti Océánba. A város így regényesen fest remek fekvésénél fogva. A folyó partján, melynek viztükrén az éjjben tündöklő csillagokon kívül megjelen a gazdagok pazar, kivilágított palotájából is a sugárzó világító fény. (A város az olajkirály és más hasonrangyak egyik tartózkodási helye.)

Nó, ha oly sok előkelőség van ottan, gondolja egy némely, mért járt-kelt arra a hirdető?

Szolgáljon válaszul a cikk címe. Igen, a gazdagok nem nélkülözhetik a szorgos munkás kezeket, így aztán vannak benne vér-rokonaink és hitsorsosaink is. A gazdag bensülöttek és bevándoroltak nemcsak a gyárakban találkoznak, hanem az Ur napján, Szent igéje hirdetése mellett is. Az evangéliom oly hasznos a finom kezű tőkepénzesnek, mint a kéréses tenyerű alkalmazottnak. S mondhatjuk: „az evangéliom mutatja meg az igazi testvériséget az univerzálisan”.

A témánál maradva, közölhetjük: a nevezett napon először volt az evangéliom a me egyházunk részéről magyarul hirdetve, magyar és román hallgatóknak, ez utóbbiak az istenitiszteleten nagyobb számban is vettek részt, kik dacára román eredetűeknek, majdnem kielégítően beszélnek magyarul kevés kivétellel.

Az alámerítés az esti órákban történt nagyszámu hallgatóság jelenlétében, még pedig románul magyarul is beszélő ifju pár, két angol ifju és egy angol nő követte a Megváltót ez alámerítésnél.

Ezt tudva, mindnyájan örvendünk a feltett, kérjük az Urat, tartsa meg a gyenge plántákat és adjon még ott is és minden helyen hasonló örömet ünnepet.

Fábián M.

ALAMERITÉS PASSAICON, N. J.

Egy vándor hazaért január 22-én és mindjárt is gondoskodás történt a tetem eltakarítása iránt. Igen, de hol vegyünk talajt, ez képezte az egyik fogas kérdést, a kérdés úgy oldatott meg, a meghalni akaró jelenjen meg az angol baptista templomban, mi pedig lelki örömtől áthatva kísérik ez utolsó útjára! A jelölt és mi készséggel beleegyeztünk s a fent jelzett nap délutánján a temetés megtörtént. Reméljük, az illető nő nem volt tetszhalott! Az Ur és az Ő népe elvárja, hogy mindvégig hű legyen!

Fábián M.

MISSIO-HIR ELIRIÁBÓL.

Eliriában egy család telepedett meg, melynek egyik tagja az anya, a baptista gyülekezetnek tagja. Testvérnőnk Lót példáját követve, elkezdett nyájaskodni az ottani szomszédokkal, s mindazokkal, kikkel érintkezésbe lépett. Az Urról való bizonyágtételének azaz örvendetes eredménye lett, hogy egy néhányan kezdtek érdeklődni azon dolgok iránt, ami testvérnőnknek boldogá tette. Majd Clevelandból tettek látogatást testvéreink közül többen, különösen az utóbbi időben, s most olyan komoly érdeklődés mutatkozik az Ur uta iránt, hogy egy külön helyiség kibérelése válik szükségessé gyülekezeti hely gyanánt. Jó reménnyel nézünk azon jövő elé, melyben mindig kedvesebbé válik előttünk e hely. Az Ur áldja meg ott a törekvő lelkeket és adja, hogy mentől hamarabb mint rendszeres állomásunkról adhassunk hírt.

ODAADTÁK A TEMPLOMJUKAT.

Néhány évtized előtt az Uj Hebridák lakosai emberevők voltak és legyilkolták a köztük munkálódó missionárusokat. Ma már ők küldik az evangéliomot más vidékre. Egy missionárius, ki az éghajlatot nem bírta ki, beteg lett s Koreába szeretett volna menni, hogy ott folytassa a missió-munkát, hol az éghajlat nem olyan forró és igen nagy szükség van a munkásra. A hajdani emberevők tanácskozásra gyűltek össze. Két év óta gyűjtöttek

pénzt egy templom építésére, ezt az összeget odaadták a misszionáriusnak, hogy utazzék Koreába és ott mint az általuk kiküldött munkás, végezze az Ur munkáját.

A VAS-TEVE.

Afrikában a bicikli még újdonság. A kis fekete gyermekek, ha meglátnak egy missionárust a biciklin nyargalni, utána szaladnak és folyton kiabálják: „A vas-teve, a vas-teve, nézzétek a vas-tevét!” Sokszor megesik, hogy a gyermekek kiabálására előjönnek az idősebbek is és követik a biciklis missionárust mindaddig, míg az a legközelebbi missió-állomást eléri, vagy egy árnyas ligetet talál, hol beszél nekik Isten szeretetéről. Így csinál reklámot még a „vas-teve” is az evangéliomnak.

JÓ ORVOSSÁG.

Williams ama híres pogány missionárius, aki 1839-ben vértanu halált szenvedett a vad pogányok között, egy érdekes kis történetet közölt velünk. Volt ugyanis egy fiatal megtért pogánynak egy különben igen kedves felesége, aki őt szerette is nagyon, csak nyelvét nem tudta néha féken tartani. A férj egy ilyen alkalommal az asszonynak nem felelve, elővette újtestamentumját, hangosan olvasva abból. Az asszony kiszaladt és még félig haragosan így szólt: „miért kell csak néki éppen most az Isten igéjét olvasnia”, mire a férj így szólt: „azért kedves feleségem, hogy a te haragodat ezzel csillapítsam, magamat pedig megóvjam a haragra lobbanástól”. — A nő férje nyakába borulva megígérte, hogy ezután jobban fog vigyázni önmagára. Ez egy igen kiváló szer és mindazoknak ajánlható, akik valamely oknál fogva megkísértve lesznek haragjukban olyat tenni és mondani, ami Isten előtt nem kedves dolog.

NYUGTAZÁS

a szövetségi pénztárba befolyt díjakról.

TRENTON, N. Y.

Billa Szilárd és neje 50c. Botka József és neje 50c. Döbrönte János 25c. Tóth Gerasón 50c. Krajcsovicz Ilona 25c. Krajcsovicz Rózi 25c. Krajcsovicz

András és neje 50c. Sándor István és neje 50c. Sándor Anna 25c. Sziráki Samucl 25c. Oláh Imre és neje 50c. Oláh Etel 25c. Varga György 25c.

HARRISBURG, Pa.

Tóth Sándor 25c. Kiss János 25c. Pásztor Mari (Vörösné) 25c. Pál Gulásy 25c. Philipp Árva Sr. 25c. Philipp Árva Jr. 25c. Árva János 25c. Árva Konrád 25c. Schilling Péter 25c. Schilling Péterné 25c. Molnár Viktor 25c. Árva Philippné 25c.

WARD, W. Va.

Nagy József, Bertalan Imre, Farkas Alajos, Juhász Lőrinc, Zsellér György, Reinhold András, Szabó Daniel, Bartha József, Bányai Károly, Bányai Károlyné, Lukács György, Domokos Lajos, Bálint Lajos, Bányai Sándor, Major Ferenc, Szelecsán János 25—25 cent.

A West Pullmani nyugtázások a jövő számban.

Fontos!

FELHÍVÁS AZ EGYLETEK MEGALKOTÁSÁRA VONATKOZÓLAG!

Magyar baptista-gyülekezetek és missió-vezetőkhez!

A mi szövetségünk elhatározása szent a „Betegségélyző és Haláleseti Egylet”-nek alapszabályai a jegyzőkönyvekben megjelennek, úgy, hogy minden gyülekezeti vezető, valamint minden tag már megismerkedhetett vele. Elérkezett azon idő, melyben egyletünk a nyilvánosságra lép.

Igy minden gyülekezet és missio-vezető felkértek, hogy az alapszabályok szerint fiókegyleteket alakítsanak s a szükséges hivatalnokokat megválasszassanak. A vezetők felvannak kérve a fiók-egylet megalakulása után a tagok neveit és korukat az elnöknek beküldeni, mert szükséges, hogy a jövő konferencián egy statisztikát kiadhassunk.

A Betegségélyző és Haláleseti Egylet nevében:

F. Balogh, elnök.

MEGRENDELŐ IVVEL MINDENKINEK SZOLGÁLUNK.

ÁLLANDÓ CIMEK.

VASÁRNAPI LECKÉK.

Február 5. Ilyés próféta megjelenése Izraelben I. Kir. 17. 1—24. Ar. m.: „Mert semmi fogatkozások nincsen az őtet félőknek”. Zsolt. 34. 10.
Február 12. Ilyés győzelme a bál prófétái felett. I. Kir. 18. 1, 2. 17—40. Ar. m.: „Válasszatoknak magatoknak ma, akit tiszteltek”. Jósue 24. 15.
Február 19. Ilyés menekülése és visszatérése. I. Kir. 18. 41—199. 21. Ar. m.: „De akik az Urban bálnak, azoknak erejek megújul”. Ézsaiás 40. 31.
Február 26. Ilyés találkozása Achábbal a Nábót szőlőjénél. I. Kir. 21. 1—22. Ar. m.: „Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget”. Juk. 12. 15.

IMAILAZAK CIMEI:

Ward missió. Ward W. Va. Box 56.
Buffalo, N. Y. 244 Amherst Str.
Cincinnati, O. (Román) Dayton and Whiteman Strs.
Cleveland, O. E. 79 Str. 2804.
Cleveland, O. West Side missió: 1935 Lorain Ave.
Homestead, Pa. 149 N. 4th Ave.
McKeesport, Pa. Market Str.
New York. Second Ave. 164.
Passaic, N. J. 208 4th Str.
West Pullman 819—119 Str.
Toledo, O.: 402 Whittemore Str.
Philadelphia 938 N. Fifth Str.
Harrisburg Herr St. near N. Cameron
Scranton Cor. Bundy and Return Ave.
Berwick Cor. 6th Ave. and Dixon Str.
New Castle, Pa. 7. E. Reynolds Str.

MUNKÁSOK CIMEI:

Mr. Charles Steinmetz, Box 56. Ward, W. Va.
Rev. J. Pálmai, 244 Amherst Str., Buffalo, N. Y.
Rev. Chr. Igrisan, 1027 Findlay Str., Cincinnati, O.
Rev. F. Balogh, 12,208 Emerold Ave., West Pullman, Ill.
Rev. M. Fábián 334. E. 14th Str. New York.
Rev. S. Billa 327 Cummings Ave. Trenton, N. J.
Rev. L. Zboray 800 Whomling Ave. W. Pittston, Pa.
Rev. John Leber New Castle, Pa.
Rev. N. Dullity Philadelphia, Pa. 938 N. Fifth St.
Mr. F. Joó 2952 E. 81 Str. Cleveland, O.
Rev. M. Végh 402 Whittemore Str. E. Toledo, O.
Mr. Louis Tóth 156 Jackson St. Phoenixville, Pa.
Rev. P. F. Schilling 1013 N. 19th Str.
Mr. Geo Gogolyák Hung. Miss. Martins Ferry, O.
Mr. L. Stumpf, 140—3rd Str., McKeesport, Pa.
Mr. Mathias Csató, 678 Clearview Str., Scranton, Pa.
Rev. M. Fábián, Sherman Str., Passaic, N. J.
Mr. Poth Sándor, P. O. Box 463 Berwick, Pa.
Mr. Louis Kiss, 5. Carpatian Court, Bridgeport, Conn.

Editor: STEPHEN OROSZ.
Felelős szerkesztő: OROSZ ISTVÁN.
7114 Grand Ave.

Ez az utolsó szám azok részére, kik a megrendelő ivet nem küldötték be szerkesztőségünkbe.